

ΑΠΟ ΤΙΣ ΡΩΜΑΪΚΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

Το τελευταίο έρωτικό προξενόημα της περιόχτης βασιλίσσας. Η Μεσσαλίνα και τα «Βακχεία». Η καταδίκη της. Όπου επεμβαίνει μακάριος μύθιστος της Έστιας. Ο κύριος ρόλος Κλαύδιος τρώει το... καταπέτασμα του ναού! Η Μεσσαλίνα καταφεύγει στους κήπους του Λουκούλλου. Συμβουλή μητέρας. Το δραματικό τέλος της Μεσσαλίνας κ.τ.λ.

Όταν κατά το έτος 48 π.Χ. ο άπολιτοκράτωρ των Ρωμαίων Κλαύδιος βρισκόταν μακριά από την πρωτεύουσά του, στά "Όστια, έβλεπε μία καταπληκτική είδση: "Ότι ή σύζυγός του Μεσσαλίνα, (την όποιαν είχε άνωγει στον αυτοκρατορικό θρόνο και την είχε κάνει πανίσχυρη) έλαβε τό πρωτάκουστο θράσος να τελήσει, δηλαδή, με πομπή και έπισημότητα, τους... γάμους της μ' έναν από τους φίλους της, τον όρατο εσαυτοίδη Σύλλιο! "Αμέσως ό Κλαύδιος, έβω φρενάον, έστειλε να γυρίσει στη Ρώμη, για να τιμωρήσει την άπιστία.

Ήταν Οκτώβριος μήνας και στη Ρώμη επαγγελίζονταν τα Η α χ ε ι α, κατά τα όποια έτελούντο τα περίφημα όργια. Η Μεσσαλίνα έπροηγείτο της πομπής, με λυμένα τα μαλλιά, κοινώντας, από χέρι ένα θύρο.

Ο Σύλλιος, στεφανωμένος με πισσό, φορώντας κοθόρνους, κινούσε τό κεφάλι όμορφα με τό ρυθμό τών όδόντων τραγουδιών, που έφαινε ό χορός τών Μαινάδων. Ένας κινικός φιλόσοφος της εποχής, ό Ούέτιος Ουάλες, άνευχασμένος σ' ένα δέντρο, εκτίταξε την πομπή. Τόν δούσαντι τό βλέπει και άπάντησε:

— Βλέπω θύελλα νύχεται από τα "Όστια!

Πράγματι δέ σέ λίγο, έγινε γνωστή στη Ρώμη ή είδση, ότι ό Κλαύδιος, πληροφορηθείς τό τούλιμα της γυναίκας του, έφτασε με τό στρατό του.

Η Μεσσαλίνα περίτρησε τότε έτροξε και κινήθηκε στους άπειραντους κήπους τών Λουκούλλων... Δέν ήσαν όμοιοι πολύ μέσα στους κήπους ούτούς, γιατί της ήθε ή ιδέα να πάη να προϋπαντήσει τόν Κλαύδιο και να τόν τσιπάρη, όπως τόνες άλλες φορές, που τού είχε άπιστήσει. Η Μεσσαλίνα είχε μεγάλη πεποίθηση στην άκατανίκητη όμορφιά της. Και έτσι, με την άποιασμή αυτή, διάγειος όλη σχεδόν τη Ρώμη πεζή. Όταν έφτασε στην πόλη της πόλεως, είχε κοωραστεί τόσο, όστε δέν μπορούσε πια να προχωρήσει. Έκείνη τη στιγμή περνούσε ένα κάρο. Η Μεσσαλίνα άνέθηκε επάνω και προχώρησε στο δρόμο τών "Όστίων. Από την αντίθετη διεύθυνση έρχόταν ό Κλαύδιος, συνοδευόμενος από την πολυάριθμη ακολουθία του και τόν εισινόμενό του, νεαρό Νάρκισσο, πρώην δούλο, που τόν είχε κάνει άπελευθερω. Ο Νάρκισσος—έχθρος άπονοδος της Μεσσαλίνας— φοβούμενος τη συνάντηση, είχε άνεβει επάνω στο φορετό τού Καίσαρος και καθόταν πλάγι του. Φοβερά ταραγμένος ό Κλαύδιος, έβλεπε μηχανικά: "Ω, την άβλια! "Ω, την κοινούγα! "Ω, την άπιστία!... Έξαιρα, τό κάρο της Μεσσαλίνας και τό φορετό τού σιζόγυ της βρέθηκαν άντιμέτωπα. Η Μεσσαλίνα κατέρρευε τότε σέ μη γυναίκα ποτηρία: Υψώνοντας τη φωνή, έπελάσθη τα δύο παιδιά που είχε άποκτήσει με τόν αυτοκράτορα.

— Άς άκούσει τη μητέρα της "Οκταβίης και τού Βρετανιζού, φώναξε.

Ο Νάρκισσος όμοιος φθόβις συγχρόνως σ' αϊτή τού αυτοκράτορος:

— Ο Σύλλιος! Ο Σύλλιος!... Ο γάμος! Ο γάμος!...

Και τού εξέθεσε τα όργια της Μεσσαλίνας κατά την άποιασμή του, θέλοντας έτσι να τόν έξουσίση περισσότερο...

Την ίδια στιγμή, κοντά στην Πύλη της Ρώμης, ό Κλαύδιος είδε μια Έστιάδα (ίέρεια της Έστιας), ή όποια κρατούσε τα δύο παιδιά του. Η Έστιάδα άπατούσε από τόν Κλαύδιο να μη θανατώσει τη

γυναίκα του, προτού άκούσει την άπολογία της. Ο Νάρκισσος τότε της άπάντησε, ότι ό αυτοκράτορας θά την άκουγε και, παραμερίζοντας τα παιδιά τού Κλαύδιου, ξανάστατε την Έστιάδα από νού της. Έπειτα ώδήγησε τόν περιεγγο αυτόν αυτοκράτορα—που ποτέ δέν είχε θέληση δική του—στο στρατόπεδο τών Πραιτωριανών, ό όποιο ήταν προειδοποιημένο και διά βοής έξήτησαν την τιμωρία τών ένοχών. Είχαν έτοιμη μάλιστα μία καταδικαστική άποφαση δώδεκα φίλων της Μεσσαλίνας, μεταξύν τών όποιων και τού Σύλλιο. Και ό Κλαύδιος, χωρίς καν να διαβάσει τα όνόματα, έπέγραψε τη θανατική του καταδική. Άλλά ό Σύλλιος έρόφρασε κι' αυτοκτόνησε... Οι άλλοι τζυρατομήθησαν με τσεκούρι!...

Στό μεταξύ, ή Μεσσαλίνα είχε καταφύγει και πάλι στους έξαισιους κήπους τού Λουκούλλου και προσπαθούσε να σώσει τη ζωή της. Έγγραφε διαρκώς στον αυτοκράτορα άναφορές, άλλες ίστανετικές, άλλες άγανακτισμένες. Τότε ό Νάρκισσος, φοβούμενος ότι ή Μεσσαλίνα θά την έγκλύτωση και θά την πδάανε αϊτό, άρχισε να φροντίζει για τη σύντομη θανάτωσή της.

Μόλις ό αυτοκράτορας έγένισε στο παλάτι, στρόθηκε στο τραπέζι. Τού έφεραν όλα τ' αγαθά της γης και της θάλασσης. Έγινε έλιές πράσινης και μαυρες από την Έλλάδα, κινδύια τού Λιβάνου με σάτσα από μέλι και σπόρους παταρούνας, λουζάνια θηγασιμένα με ζύγκι άγριοχόρτου της Συρίας. Έγινε φραδοπήρες, Έγινε χαβιάρι μαύρο και κόκκινο. Όραίοι έφηβοι τών κερνούσαν μελιζάσσα, άνακτομένο με κανέλλα. Μιά σιλάδα Γαδιτανή τού έρόφρασε ψωμί έπάνω σέ άργυρή πατέλα... Έπειτα ένα πλήθος νέων τ ρ α π ε ξ ο ζ ο μ ω ν έφερε τη δ ε υ τ ε ρ η σειρά τών φαγητών. Ο Κλαύδιος έγινε μελαγχολικός, φασανούς κ' ένα λαγό, στολισμένο με φτερά, όαν Πήγασο! Έγινε κεφάλι άγριοχόρτου γαυριομένου με ταϊγλες, άστειρία και καρδιά τών Ίνδιών. Μιά μαύρη σιλάδα, Νοβδιανή, έφερε μία μικρή χωνή βάρακα, μέσα στην όποιαν ένα μεγάλο χέλι έκολιμπάσε σέ σάτσα από κόκκινο χρυσά και λυωμένα μιλριομύθια. Ο Κλαύδιος έγινε κ' άπ' αϊτό. Έπειτα έγινε την τρίτη σειρά φαγητών, δηλ. στειρία βρετανική της Λουκηνίδος λίμνης, έγινε πάντα παραγεμιστή με χωνομάδες της Θηβαίδος, έγινε γλάσσα ζαρκαδιού με κύνιο, έγινε σμέρινα με μαχαρικά, έγινε σαλιζάρια ψημένα σέ άργυρή σκάρα. Έγινε όλων τών ειδών τις τρούφες, μυνιάρια, σαλιές, φρούτα. Έγινε τό καταπέτασμα τού Ναού! Και οι έφηβοι τών κερνούσαν όλοένα σέ χρυσά ποτήρια παλιό κρασί της Κύπρου και φοινικιά!...

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

Άμα καταπράνθη από την πολυαγία και τα κρασιά, ό Κλαύδιος έπαλιόθηκε σ' ένα πλούσιο άνάκτομα και διάταξε να ποίν σ' έ κ ε ι ν η τ ή δ ρ ο σ τ υ χ ι ο σ μ ε ν η (αϊτή τη φράση νετεχειρισθή) ότι την άλλη μέρα όφειλε να παρουσιασθή μπροστά του για ν' άπολογηθή. Μόλις άκουσαν τα λόγια τόν αϊτό οι αϊλικοί, έχθροι της Μεσσαλίνας, και είδαν να κατατέθη ή όργη του, φοβήθηκαν μύ νικήσ ή έφορς, και άπεφάσαν να τελειώσουν την ίδια εκείνη όρα. Πετάρχησε λοιπόν έξω από την άίθουσα ό Νάρκισσος και έλτε στο χιλιαρχο και τούς έξακτονάτορχους, που περίμεναν στις στώες τών άνακτόρων έξνοπιοί:

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ ΑΣΤΕΡΙ

Πούός ξέρει ποτέ θάρβα να σέ βρώ, σ' αστέρια τα τεράφια, τα αϊώνα, όστέρι μου άσφαλιετο, λοιμφο, άγέραστο άπ' τα πάη κι' άπ' τα χρόνια!

Πούός ξέρει ποτέ θάρβα να σέ βρώ, άφίνοντας τό πέλαγο τού κόσμου, τό άπειράνο, τό μαύρο, τό κίτρο που χάνεται σέ βάθη του τό φως μου.

Πούός ξέρει ποτέ θάρβα να σέ βρώ, με σένα, φως παρήγορο, να ζήσω, τ' άβώρητα σιμά σου να θωρψ, τ' άγνώριστα κοντά σου να γυρισσο.

Πούός ξέρει ποτέ θάρβα να σέ βρώ, μα τρέμω πάλι μήπως και σέ χάσω, μην τύχη και για κόσμο άστραφερό τό τίποτε, τό άνώταρχο άγναλλάσσο...

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ